

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 lutego 2023 r.,

w sprawie z zażaleń skazanego **W. M.** i jego obrońcy na zarządzenie

Przewodniczącego VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Katowicach,

z dnia 5 grudnia 2022 r., sygn. akt VI WKK 24/22, o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 21 września 2022 r. w sprawie VI Ka 551/22,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł :

- 1. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. - Kancelaria Adwokacka w S. kwotę 442,80 (czterystu czterdziestu dwóch złotych i osiemdziesięciu groszy), w tym 23 % VAT, za sporządzenie środka odwoławczego;**
- 3. zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 5 grudnia 2022 r. odmówiono przyjęcia kasacji obrońcy skazanego W. M. od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 21 września 2022 r. w sprawie VI Ka 551/22 z uwagi na fakt, że dotyczy ona wyroku

orzekającego karę grzywny samoistnej, a nie powołuje się na uchybienia wskazane w art. 439 k.p.k., jest więc niedopuszczalna z uwagi na treść art. 523 § 2 k.p.k.

W zażaleniu skarżący nie godząc się z taką interpretacją, odwołuje się do brzmienia art. 523 § 1 i 2 k.p.k., poprzez bezzasadne przyjęcie, że wniesienie kasacji jest niedopuszczalne, w sytuacji gdy realia tej konkretnej sprawy oraz naruszenie przepisów postępowania, winny przesądzać o przyjęciu kasacji do rozpoznania oraz o tym, że wyrok Sądu Okręgowego powinien ulec kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenia nie są zasadne.

Zarówno Konstytucja RP, jak i Kodeks postępowania karnego przyznają oskarżonemu prawo do obrony, ale też zakładają jako zasadę dwuinstancyjność. Skarga kasacyjna jako służąca od orzeczeń prawomocnych sądu drugiej instancji nie jest skargą trzecioinstancyjną, lecz nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Może zatem podlegać ograniczeniom. Ograniczenia takie przewiduje m.in. § 2 art. 523 k.p.k. w odniesieniu do kasacji na korzyść oskarżonego, tak jak § 3 tegoż przepisu przy kasacji na niekorzyść owego podmiotu. Ograniczenia te stanowią wyjątki od reguły przyjętej w § 1 art. 523 k.p.k. i zakładają, że gdy chodzi o kasację od wyroku innego niż skazujący za przestępstwa na bezwzględnie wykonywaną karę pozbawienia wolności, a wnoszoną na korzyść oskarżonego - skarga taka może być wniesiona jedynie, gdy wskazuje na uchybienia z art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Wprawdzie art. 530 § 2 k.p.k. nakazuje odmówić przyjęcia kasacji, jeżeli oparto ją na powodach innych niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k., a ten powołuje się także na inne niż art. 439 k.p.k. rażące naruszenie prawa, ale art. 530 § 2 k.p.k. wskazuje też na art. 439 § 1 k.p.k. jako powód odmowy przyjęcia kasacji, a ten nakazuje tak uczynić, gdy środek jest niedopuszczalny. Taki zaś charakter ma kasacja, która nie uwzględnia ograniczenia wskazanego w art. 523 § 1 w zw. z § 4 pkt 1 k.p.k. Mówi się tu bowiem, że kasację na korzyść "można wnieść jedynie" w sytuacji opisanej w § 2 art. 523 k.p.k., a ograniczenie to "nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439" (§ 4 pkt 1 art. 523 k.p.k.). Ponieważ niniejsza kasacja wymogom tym nie sprostała, zasadnie odmówiono jej przyjęcia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie, rozstrzygając także o opłacie na rzecz obrońcy z urzędu oraz zwolnił skazanego z kosztów postępowania zażaleniowego.